

СТАРИТЕ ХОРА

(Народна приказка)

В едно далечно царство имало чуден обичай. Щом някой остарее и не може да работи, занасяли го в планината и там го оставяли да умре от глад. Един син занесъл стария си баща в планината и когато да го остави, баща му продумал жално:

— Моля те, синко, не ме оставяй тука! Занеси ме по-горе!

— А, защо? Не харесваш ли това място?

— Ех синко! И аз като тебе на младини донесох баща си тука. Ето тия кости са неговите... Как да ги гледам сега? — казал през сълзи старецът.

Синът бил поразен от думите на баща си и се замислил. Нима и неговият син някога ще го донесе тука?.. И той трябва да умре от глад при костите на баща си! Домиляло на сина и решил да върне татка си в къщи. За да не му се смеят другарите и да не го издадат на царя, той чакал да се стъмни и в тъмно върнал татка си у дома. Скрил го и скришом го хранил и гледал.

Минали се няколко години. Настанала голяма суша. Свършило се житото. Нямало жито дори за семе. Царят повикал съветниците си и им казал да намерят жито за посев. Мислили, мислили, но никой нищо не можал да измисли. Царят им казал че ако не намерят жито за сеене, с главите си ще отговарят.

Царски съветник бил и синът, който запазил жив баща си. Върнал се той у дома замислен, отчаян. Баща му го запитал, защо е тъй кахърен. Синът разказал всичко на баща си.

Старецът се поусмихнал, па казал:

— Ти кажи на царя, че ще се намери жито за семе в мравунеците — жилищата на мравките...

На другия ден, царят пак събрал съветниците си. Изплашени, с наведени глави, те очаквали присъдата си. Весел и спокоен бил само добрият син, който запазил баща си жив. Царят започнал да ги запитва по ред.